

**ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
2012 – 2013**

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΔΕΣΠΟΙΝΑ – ΜΑΡΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

**3^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗΣ
«ΔΟΜΝΑ ΒΙΣΒΙΖΗ»**

Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

«ΜΕ ΠΥΞΙΔΑ ΤΗ ΖΩΗ»

ΜΕ ΠΥΞΙΔΑ ΤΗ ΖΩΗ

Ο Ομάρ θα θυμόταν για πάντα αυτό το κρύο βράδυ του Οκτώβρη. Το βράδυ που έπρεπε ν' αποχαιρετίσει οριστικά ό,τι οικείο και αγαπημένο είχε στα έξι του χρόνια, όλη τη μικρή ζωή του.

Μεσάνυχτα Κυριακής και ο Ομάρ κουλουριασμένος πάνω στο φθαρμένο και με ξεθωριασμένα τα άλλοτε πορφυροκόκκινα χρώματα μάλλινο χαλάκι, προσπαθεί να ανασύρει από τη μνήμη εικόνες, μυρωδιές και χρώματα. Μάταια όμως. Το μικρό χαμηλοτάβανο δωμάτιο, σκοτεινό, μελαγχολικό, στενόχωρο, δεν αφήνει να τρυπώσει τίποτα φωτεινό και όμορφο, ούτε ως σκέψη. Οι χωμάτινοι τοίχοι αναδύουν από κάθε γωνιά έντονη τη μυρωδιά του βρεγμένου χώματος και των σάπιων φρούτων. Ο Ομάρ ξέρει καλά τη μυρωδιά του σάπιου, καθώς και την αξία του. Τα πολύτιμα σάπια φρούτα αποτελούσαν γεγονός στο τραπέζι της οικογένειας. Ήταν δυσεύρετα και όταν τα έφερνε ο πατέρας, σπάνια, επιστρέφοντας από την πόλη, όπου πήγαινε προς αναζήτηση έστω και ενός μεροκάματου, ήταν λόγος γιορτής. Τα έβρισκε στη χωματερή της γειτονιάς των μεγάλων σπιτιών. Νωρίς το πρωί, αν ήταν τυχερός κι έφτανε πρώτος, έβρισκε στις στοίβες σκουπιδιών φαγητό λίγων ημερών.

Απόψε όμως η μυρωδιά αυτή είναι δυσβάσταχτη. Ασφυκτιά. Χρειάζεται επειγόντως οξυγόνο. Προσπαθεί να δραπετεύσει στρέφοντας το σκοτεινιασμένο βλέμμα του πέρα απ' το χωρίς κουρτίνα και χωρίς κούφωμα παράθυρο, που δεν είναι τίποτε περισσότερο από ένα μικρό άνοιγμα στον πλινθόκτιστο τοίχο. Έξω ο ουρανός μαύρος, καλυμμένος με πυκνά σύννεφα, που κυνηγιούνται λες και αγωνίζονται κι αυτά να φύγουν όσο πιο μακριά γίνεται απ' αυτόν τον αφιλόξενο τόπο. «Μία μέρα ακόμη. Μία τελευταία μέρα και μετά...». Τις σκέψεις του διακόπτει το ξαφνικό γύρισμα της Φατίμα, της τρίχρονης αδερφής του, που αν και στριμωγμένη άβολα δίπλα του κοιμάται ήρεμα, όμορφη σαν άγγελος. Μια ηλιαχτίδα στη σκοτεινή καθημερινότητά του.

Το σπίτι του Ομάρ, ολόιδιο με τα λιγοστά σπίτια του χωριού λίγα χιλιόμετρα έξω από την Πεσαβάρ στο Πακιστάν, έμοιαζε σαν ένας σωρός λάσπης ριγμένης τυχαία σ' αυτό το κομμάτι άγονης γης. Δύο ανοίγματα εκτελούσαν χρέη παράθυρου και πόρτας. Η στέγη κομμάτια λαμαρίνας τοποθετημένα το ένα δίπλα στο άλλο, με σχισμές ανάμεσά τους, που άφηναν το νερό της βροχής να τρυπώνει στο εσωτερικό. Το είχε χτίσει ο παππούς του με τα χέρια του από λάσπη και άχυρο. Μετά το θάνατό του ο πατέρας του παρέμεινε σ' αυτό και το μόνο που μπόρεσε να κάνει ήταν να συμπληρώνει κομμάτια λάσπης στους τοίχους και λαμαρίνας στην οροφή. Το

παράθυρο μικρό, δεν άφηνε παρά λιγοστό φως να περνά στο σχεδόν άδειο δωμάτιο. Μία μικρή σόμπα στο κέντρο, ένας ξύλινος σοφράς ακριβώς μπροστά από τη σόμπα και δύο χαλάκια στρωμένα στις δύο πλευρές του δωματίου πάνω στα οποία η οικογένεια προσπαθούσε να ξεχάσει και να ονειρευτεί. Ένα τσίγκινο δοχείο με νερό κρεμασμένο στον όλο εξογκώματα τοίχο, ένας αυτοσχέδιος πήλινος νεροχύτης ακριβώς από κάτω, μία μαυρισμένη κατσαρόλα και τέσσερις μεταλλικές κούπες κρεμασμένες σε μεγάλα καρφιά δίπλα από το νεροχύτη, συμπλήρωναν τη λιτή επίπλωση του δωματίου.

Ο Ομάρ κοίταξε τη μικρή Φατίμα κι αφού βεβαιώθηκε πως είναι καλά έστρεψε τη ματιά του και πάλι προς το παράθυρο. Ακριβώς από κάτω παραδομένοι στο Μορφέα οι γονείς του. Το βαθύ σκοτάδι δεν τον αφήνει να διακρίνει τα πρόσωπά τους. «Πώς μπορούν και κοιμούνται;» αναρωτήθηκε. Ξαφνικά, συναισθήματα τον πλημμύρισαν παλεύοντας μέσα στο παιδικό μυαλό. Θλίψη και νοσταλγία για όλα όσα θ' άφηνε πίσω, θυμός, γιατί δεν είχε δικαίωμα επιλογής, φόβος και αγωνία για το άγνωστο. Ένωσε τα δάκρυα ν' ανεβαίνουν στα μάτια του. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Όχι δεν μπορούσε να κλάψει, η αδυναμία δεν ήταν επιλογή.

Ο πατέρας του ήταν ο Αμπντούλ Ασλάμ, τον οποίο οι γονείς του τον εγκατέλειψαν στον παππού και τη γιαγιά αμέσως μετά τη γέννησή του. Οι δύο ηλικιωμένοι τον αγάπησαν και τον μεγάλωσαν όσο καλύτερα μπορούσαν. Δεν μπορούσαν όμως και πολλά. Η ζωή του χτισμένη όπως ακριβώς και το δωμάτιο-σπίτι. Στα 19 του χρόνια ερωτεύτηκε και παντρεύτηκε τη μητέρα του Ομάρ, Μελίς, πέντε χρόνια μικρότερή του. Στον πρώτο χρόνο του γάμου τους απέκτησαν τον Ομάρ και τρία χρόνια αργότερα την αδερφή του.

Ο πατέρας ήταν ψηλός με κυρτούς ώμους, με χέρια τραχιά, γεμάτα γρατζουνιές. Τα βαθουλώματα και οι έντονες γωνίες του προσώπου του έκαναν τα μαύρα μάτια του να φαντάζουν πελώρια. Η μητέρα του ψιλόλιγνη με μαύρα σαν τον έβενο μαλλιά, κρυμμένα πάντα επιμελώς κάτω από τη μαντίλα, έμοιαζε εύθραυστη αλλά συνάμα και τόσο ακούραστη. Οι βαθιές ρυτίδες πολιορκούσαν τα μάτια και το στόμα της, χωρίς να καταφέρουν όμως να εξαφανίσουν τη λάμψη τους και το χαμόγελό της. Άνθρωποι ευγενείς, ήρεμοι, αλλά κουρασμένοι, χωρίς τη φρεσκάδα των νιάτων τους. Τα ρούχα τους, ξεθωριασμένα κουρέλια όπως κι οι ελπίδες τους, κρέμονταν πάνω τους. Δεν ήταν άνθρωποι τρυφεροί ή εκδηλωτικοί. Ο Ομάρ όμως δεν αμφισβήτησε ποτέ την αγάπη τους.

Πριν από ένα μήνα περίπου, ο πατέρας έλειψε από το σπίτι για δέκα ολόκληρες ημέρες. Όταν επέστρεψε φαινόταν καταβεβλημένος και ακόμη πιο αδυνατισμένος. Ήταν τότε που άρχισαν οι συζητήσεις για το μεγάλο ταξίδι. Ήταν τότε που ο Ομάρ μπαίνοντας ξαφνικά στο δωμάτιο, την ώρα που ο πατέρας του ντυνόταν, είδε μία τεράστια ουλή στο πλάι του κορμιού του. Ήταν τότε που ενώ εκείνοι νόμιζαν ότι τον είχε πάρει ο ύπνος, τους άκουσε να συζητούν για ένα νεφρό που έσωσε έναν ξένο και τώρα θα έσωζε και την οικογένειά του. Δεν καταλάβαινε πολλά, καταλάβαινε όμως ότι κάτι θα άλλαζε. Δυο μέρες πριν δεν άντεξε και ρώτησε τη μητέρα του. Εκείνη, αφού τον κοίταξε για λίγο σιωπηλή, του είπε για το μεγάλο ταξίδι κάπου, όπου θα ζούσαν καλύτερα. Του ζήτησε όμως να μην πει κουβέντα σε κανέναν. «Είσαι αρκετά μεγάλος πια και αυτό θα είναι το μυστικό μας». Δεν σκέφτηκε όμως πόσο μεγάλο ήταν αυτό το μυστικό για ένα τόσο μικρό αγόρι.

Το βράδυ της Δευτέρας ήταν τόσο σκοτεινό και κρύο που θύμιζε περισσότερο αρχές χειμώνα παρά φθινόπωρο. Την προηγούμενη μέρα ο Ομάρ δεν μπήκε ούτε για ένα λεπτό στο σπίτι. Έπαιζε με τους αγαπημένους φίλους του, Καλίμ και Εζιρέ. Ήθελε να τους χορτάσει, να τους πάρει μαζί του. Ήξερε πως αυτό δεν γινόταν. Το μυστικό του τον πονούσε. Τι δε θα' δινε να το μοιραστεί μαζί τους. Άραγε θα τους ξανάβλεπε; Θ' ανησυχούσαν; Θα τον θυμόντουσαν; Οι γονείς του είχαν σηκωθεί από ώρα ετοιμάζοντας τα λιγοστά πράγματα που θα έπαιρναν μαζί τους. Δύο δερμάτινα ασκιά με νερό και φύλλα πίτας ζυμωμένα από τη μητέρα του. Ο Ομάρ έπρεπε να συγκεντρώσει όλες του τις δυνάμεις για να σηκωθεί. Ένωθε το σώμα του μουνδιασμένο και παγωμένο. Η τελευταία μέρα! Η μητέρα του τον είδε και του έδωσε να φορέσει και τις δύο αλλαξιές του. Τη μία πάνω απ' την άλλη. Μετά πλησίασε τη μικρή Φατίμα, την έντυσε με όλα της τα ρουχαλάκια και την παρέδωσε μισοκοιμισμένη στην αγκαλιά του πατέρα. Διέσχισαν γρήγορα το δωμάτιο και ακόμη πιο γρήγορα το χωριό. Περπατώντας στον αφώτιστο χωματόδρομο, μόλις λίγα μέτρα απ' το τελευταίο σπίτι, ο πατέρας σταμάτησε. Ζήτησε από τον Ομάρ να γυρίσει και να κοιτάξει πίσω του. «Κοίτα καλά, κράτησε στην καρδιά σου ό,τι βλέπεις, όλα όσα έζησες. Μόνο έτσι θα θυμάσαι ποιος είσαι και γιατί έφυγες». Η φωνή του έσβηνε στις τελευταίες λέξεις και ο Ομάρ νόμισε ότι είδε ένα δάκρυ να κυλά στα μάτια του. Έμεινε ακίνητος για μερικά ακόμη δευτερόλεπτα μέχρι τα μάτια του να συνηθίσουν στο σκοτάδι. Δε φοβόταν πια.

Περπατούσαν για ώρες πολλές. Είχαν αφήσει σχεδόν αμέσως το χωματόδρομο. «Για να μη μας δει κανείς», είχε πει ο πατέρας και μετά σιωπή.

Προχωρούσαν δίχως να μιλάνε στα άγωνα και τραχιά εδάφη, τα δύσβατα βουνά. Κάπου-κάπου ο πατέρας ξεδίπλωνε ένα μεγάλο χαρτί με γραμμές και λέξεις. Το έβλεπε και μετά αποφάσιζε ποια θα ήταν η κατεύθυνση που θ' ακολουθούσαν. Δε θυμόταν πόσες ώρες, πόσες μέρες περπατούσαν. Θυμόταν ότι κοιμόταν την ημέρα. Ότι τα βράδια πλησίαζαν σαν τους κλέφτες τα χωριά για να γεμίσουν τα ασκιά με νερό από κάποιο πηγάδι. Πάντα με το φόβο μη τους δει κανείς. Τα πόδια του πονούσαν αφόρητα. Στην αρχή ένωθε ένα κάψιμο, μετά ένα μούδιασμα και στο τέλος και πάλι κάψιμο. Αν όμως μπορούσε να συνεχίζει ο πατέρας του, που κουβαλούσε και την αδερφή του, τότε μπορούσε κι εκείνος. Όταν έβρεχε, αναζητούσαν κάποια σπηλιά για να προφυλαχθούν από το νερό. Ο πατέρας όμως έλεγε ότι δεν πρέπει να φοβούνται τη φύση, μόνο τους ανθρώπους. Μία φορά τρόμαξε στη διάρκεια του ταξιδιού. Ήταν τότε που περνώντας τα σύνορα με το Ιράν, χρειάστηκε να μείνουν ακίνητοι ξαπλωμένοι ανάμεσα στα ψηλά αγριόχορτα, προσπαθώντας να κρατήσουν ακόμη και την ανάσα τους τη στιγμή που περνούσαν σχεδόν δίπλα τους οι στρατιώτες με τα μεγάλα όπλα.

Σ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού ο Ομάρ με τη δύναμη της παιδικής του φαντασίας είχε ήδη φτάσει στον προορισμό τους πολλές φορές. Κανείς βέβαια δεν του είχε πει που ακριβώς πήγαιναν. Ωστόσο αυτό δεν μπορούσε να του στερήσει το να ονειρεύεται όμορφα σπίτια, πολύχρωμους κήπους, άφθονο φαγητό και χαμογελαστά τα πρόσωπα των γονιών και της αδερφής του. Η ψευδαίσθηση αυτή ήταν τόσο αληθινή που συχνά μύριζε το άρωμα των λουλουδιών, ένωθε σχεδόν τη ζεστασιά του σπιτιού και άκουγε τα γέλια της μικρούλας Φατίμα καθώς έπαιζαν στον κήπο των ονείρων του. Μπορεί ν' αναγκάστηκε ν' αφήσει τόσα πολλά πίσω του, όμως τα όνειρά του ήταν πολύτιμα και δεν θα τα απαρνιόταν ποτέ. Μετά από πολλά φεγγάρια ταξιδιού ο πατέρας τους ενημερώνει ότι την επόμενη μέρα θα φτάσουν στην Τουρκία. Εκεί σ' ένα δασάκι κοντά στα σύνορα με το Ιράν, λίγο μετά το Ταμπρίζ θα τους περίμενε ο οδηγός τους για τη γη της επαγγελίας.

Έφτασαν στο σημείο συνάντησης λίγο νωρίτερα και χρειάστηκε να περιμένουν. Εδώ όμως δεν είναι μόνοι. Ηλικιωμένοι, παιδιά, άνθρωποι ρακένδυτοι, εξασθλιωμένοι σαν κι αυτούς κάθονται ακίνητοι κατάχαμα με το βλέμμα στο κενό, αδύναμοι ν' αντιδράσουν πια σε οτιδήποτε. Κάθισαν στις ρίζες ενός δέντρου. Το ολόγιομο φεγγάρι, στρογγυλό, φυλάκισε το βλέμμα του Ομάρ που παραδόθηκε στη γαλήνη της στιγμής. Νιώθει φοβερά κουρασμένος. Ο αγέρας είναι υγρός και σε λίγο θα περπατούσε σ' έναν καλύτερο κόσμο. Την ηρεμία διέκοψε η εμφάνιση ενός

κοντού μεσήλικα, με μούσι και παμπόνηρα μάτια. Δεν μιλά, τους γνώφει με το χέρι να τον ακολουθήσουν. Λίγα βήματα πιο κει ένα μικρό ταλαιπωρημένο φορτηγό που θα τους μετέφερε στην Κωνσταντινούπολη. Μπαίνουν στην καρότσα στοιβαγμένοι ο ένας πάνω στον άλλο. Καθώς κινούνται μέσα σε χωράφια, ο Ομάρ νιώθει σε κάθε τράνταγμα του αυτοκινήτου το στομάχι του ν' αναπηδά.

Δύο μέρες ταξίδευαν με το φορτηγό και παρ' όλο το στρίμωγμα η διαδρομή μοιάζει επιτέλους ξεκούραστη. Μόλις το φορτηγό σταματά, εμφανίζεται και πάλι ο κοντός κύριος που τώρα τους γνώφει να κατεβούν. Οδηγούνται σ' ένα απαίσιο υπόγειο. Τοίχοι σκασμένοι σε διάφορα σημεία, η μυρωδιά της μούχλας διάχυτη στο χώρο, κανένα παράθυρο, μόνο ένας μικρός φεγγίτης με κάγκελα απ' όπου τρύπωνε ο κρύος φθινοπωρινός αγέρας. Ο Ομάρ ελπίζει να μην τελειώσει εδώ το ταξίδι τους. Τουλάχιστον στο σπίτι τους μπορούσε να δει τον ουρανό έξω από το παράθυρο. Έμειναν στο παγωμένο υπόγειο δύο μερόνυχτα. Μετά πάλι στο φορτηγό. Προορισμός τους η Ελλάδα. Η διαδρομή σύντομη. Δεν άργησαν να φτάσουν στις όχθες ενός ποταμού, τον οποίο θα διέσχιζαν με φουσκωτές βάρκες. Επιβιβάζονται και περιμένουν. Ένα φωτεινό σινιάλο από την απέναντι όχθη και ξεκινούν. Ξαφνικά τη σιωπή της νύχτας σκίζουν φωνές, σε μία γλώσσα που ο Ομάρ δεν καταλαβαίνει. Ακολουθούν πυροβολισμοί. Πανικός που τους παγώνει το αίμα. Ο πατέρας τους αγκαλιάζει προσπαθώντας να τους καλύψει με το σώμα του. Ακούγεται ένας παφλασμός. Κάποιος πέφτει στο νερό. Οι βάρκες έχουν ήδη φτάσει απέναντι. Τους υποδέχονται ένστολοι άνδρες με τα όπλα στραμμένα επάνω τους. Ο Ομάρ τρέμει σαν το κλαδάκι στο ράπισμα του δυνατού αγέρα. Αγκαλιάζει τον πατέρα του. Δεν μπορεί να πάρει τα μάτια του από τα όπλα, που τους σημαδεύουν. Τι συμβαίνει; Ποιοι είναι αυτοί; Γιατί φωνάζουν; Νιώθει ότι έχουν κάνει κάτι κακό, αλλά δεν ξέρει τι.

Οι ένστολοι τους συγκεντρώνουν και τους οδηγούν σ' ένα ακόμη φορτηγό. Ο κοντός, με το παμπόνηρο βλέμμα, τους λέει ψιθυριστά να μην ανησυχούν, να μη φοβούνται. «Οι Έλληνες δεν θα σας απελάσουν. Δεν θα σας κάνουν κακό. Θα σας καταγράψουν. Αν σας στείλουν στην Τουρκία, θα σας βοηθήσουμε να ξανάρθετε. Μην πείτε όμως ποιοι σας βοήθησαν, γιατί τότε μένετε μόνοι». Ο Ομάρ εξακολουθεί να μην καταλαβαίνει τίποτε απ' όλα όσα συμβαίνουν. Τίποτε απ' όσα λέει ο άντρας με το παμπόνηρο βλέμμα. Βλέπει όμως τον πατέρα του που κουνά συγκαταβατικά το κεφάλι, σε κάθε του λέξη. Πολύ σύντομα το φορτηγό σταματά. Νέες φωνές και σκουντήματα καθώς κατευθύνονται σ' ένα μεγάλο κτίριο περιτριγυρισμένο από έναν ψηλό συρμάτινο φράχτη. Νέοι ένστολοι οδηγούν τα γυναικόπαιδα σε μικρά δωμάτια.

Οι άντρες πηγαίνουν αλλού. Στο πάτωμα βρώμικα στρώματα και στα παράθυρα και τις πόρτες κάγκελα. Ο Ομάρ κοιτάζει αλλά δεν βλέπει τίποτε. Η μόνη του σκέψη είναι πότε θα ξαναδεί τον πατέρα του. Προσεύχεται να μην είναι ούτε αυτός ο προορισμός του ταξιδιού τους. Τα γόνατά του λυγίζουν και σωριάζεται στο πάτωμα. Θέλει να ουρλιάξει, αλλά έχει παγώσει ολόκληρος. Κάθεται ασάλευτος, νιώθοντας ολομόναχος σ' ένα δωμάτιο ασφυκτικά γεμάτο. Για πρώτη φορά εδώ και πολύ καιρό αφήνει τον εαυτό του να νιώσει παιδί. Ένα φοβισμένο παιδί που επιτέλους μπορεί ν' αφήσει τα δάκρυα να κυλήσουν σιωπηλά στο πρόσωπό του. Η επιστροφή στον τόπο του, στο σκοτεινό δωμάτιο, είναι το ταξίδι που αυτή τη στιγμή θέλει να κάνει. Γελικά όσα άφησε πίσω του δεν ήταν όλα θλιβερά. Εκεί τουλάχιστον ένιωθε ασφαλής. Ακόμη και χωρίς πόρτα και χωρίς παράθυρα. Ξαφνικά λαχταρά ν' ανήκει κάπου. Κάπου όπου θα γινόταν αποδεκτός με αγάπη.

Στις μέρες που ακολουθούν, τους αποκαλούν λαθρομετανάστες. Πώς γίνεται μέσα σε μια στιγμή να χάνει κανείς την ταυτότητά του; Το όνομά του; Δεν είναι πια ο Ομάρ, ο γιος του Αμπντούλ, είναι ο λαθρομετανάστης. Δηλαδή ποιος είναι; «Σίγουρα ο λαθρομετανάστης δεν είναι κάτι καλό», σκέφτεται. Αλλά πάλι είναι δυνατόν ο πατέρας του να έκανε κάτι κακό;

Έριξε μια φευγαλέα ματιά γύρω του. Πρόσωπα σκυθρωπά, άνθρωποι διαφορετικού χρώματος, με διαφορετική γλώσσα. Όλοι τρομαγμένοι. Αυτό ήταν το κακό που έκαναν. Ήρθαν σε μια χώρα που ζούσαν λευκοί και μιλούσαν διαφορετικά. Ίσως είναι θυμωμένοι, γιατί δεν τους καταλαβαίνουν. Ίσως φοβούνται περισσότερο κι από τους ίδιους, γιατί δεν τους γνωρίζουν. Όμως, γιατί ανησυχούν! Εκείνοι ήρθαν μόνο με τα ρούχα που φορούν. Δεν έχουν όπλα. Δεν τους απειλούν. Δεν μπορεί να είναι απειλή γονείς με τα παιδιά τους. Μήπως φταίει το ότι είναι από το Πακιστάν; Μήπως έχει λάθος χρώμα δέρματος; Το λάθος όνομα! Θυμήθηκε τα λόγια του πατέρα του όταν του ζήτησε να κοιτάξει το χωριό για τελευταία φορά «...για να θυμάσαι ποιος είσαι και γιατί έφυγες». Θυμάται ποιος είναι. Ξέρει ποιος είναι αλλά δεν μπορεί να το πει, να το εξηγήσει. Οπότε τι νόημα έχει; Κι όσο για το λόγο που έφυγε.. Κανείς δεν ενδιαφέρεται να τον μάθει. Νιώθει την ανάγκη να κάνει κάτι. Μαζεύει όση δύναμη του έχει απομείνει και κινείται προς τα κάγκελα. Τα πιάνει με τα δυο του χέρια και φωνάζει με όση δύναμη διαθέτει. «Είμαι ο Ομάρ, ο γιος του Αμπντούλ και της Μελίς, αδερφός της Φατίμα. Φύγαμε από το Πακιστάν για να ζήσουμε». Η μητέρα του τον ακούει και βουρκώνει, ενώ κλείνει σφιχτά στην αγκαλιά της τη μικρή Φατίμα. Δεν βλέπει τον δχρονο Ομάρ, αλλά τον άντρα που θα γίνει μεγαλώνοντας. Οι

άλλοι κρατούμενοι και ο φρουρός, που είναι έξω από τα κάγκελα, χωρίς να
αντιλαμβάνονται τι λέει, βλέπουν απλώς ένα παιδί που φωνάζει...